

Розділ 1

Перший сніг

Я завжди чекаю першого снігу.

Щороку він особливий. Такий білий, хрусткий, ніби прозорий. Наче ще не набрався сил, але вже здатен закохувати в грудень і в перші морози.

Сьогодні саме такий прозорий ранок із мереживом снігу за вікном. Заглядаєш за штору – і, замість нудного сірого асфальту вулиць, бачиш білосніжну фату, що довгим шлейфом тягнеться через усе місто. Білі пухнасті цятки без упину сиплються з неба.

Сьогодні сніг не мокрий, а розсипчастий, наче манка, і невагомий. Сьогодні повітря, яким дихати – не передихати, хочеться розкрити рот і набрати того повітря про запас на весь рік, але мороз потрапляє в легені й пече. Сьогодні той ранок, який дарує віру в казку, чи в диво, чи в кохання. Перший снігопад 2018 року.

Я сиджу в чорному шкіряному кріслі, кручуся й дихаю теплим офісним повітрям. Мені складають компанію робот Молот і моя купа роботи. Тут тепло, я в білих кедах, білій трикотажній футболці й блакитних джинсах. Сірий піджак висить на спинці крісла.

– Доброго ранку, герої! Час показати всім, хто тут головний! – каже робот Молот.

Цей балакун стоїть зліва від мене – двометровий залізний прототип героя нашої комп'ютерної гри, випущеної у 2011 році. Собою він затуляє єдине вікно біля рецепції. Важить, напевно, з тонну, підморгує червоними очима та розмовляє. Тримає в руках базуку. А іноді пафосно пускає дим по підлозі, ніби тільки-но завалив якогось поганця. От хто тут насправді крутий! Як його сюди заперли, залишається загадкою,

але одного дня він таки опинився серед нас: він, три офіс-менеджери та старий фікус Фелікс, який точно був не радий його появі, бо йому довелося переміститися на кухню.

– Привіт, красунчику, маєш суперовий вигляд, як завжди! – підморгнула я.

На моєму робочому столі – кава в чашці з піксельною білявою дівчинкою у червоному сарафані та написом «Кріс». Таких чашок в офісі ще майже п'ятсот, з різними картинками та підписами.

Молот дивиться на мене та сканує червоними очима кількість годин мого нічного сну. Він робить це щоранку, поки я намагаюся випити свій перший ранковий ковток кави.

Я люблю ранки, особливо, коли висипляюсь. І люблю каву з кавомашини. Розчинна мені здається штучною. А я люблю все справжнє: природний колір волосся, натуральні тканини, м'ясо замість ковбаси та негазовану воду замість Соса-Сола. Щоранку, тільки-но дістаюся до офісу, одразу ж біжу на кухню, хапаю свою чашку, ставлю її на сіру підставку кавомашини, яка починає торохтіти, щойно натискаю кнопку. Дрібниться зерно, аромат поволі повзе до мого носа. Очі на мить заплющуються, і пара лоскоче щоки. Потім збиваю молоко. Тепла м'яка піна вкриває каву товстим шаром. Притрушую це все корицею та сідаю за робоче місце.

Я прокидаюсь.

Зазвичай зранку мені потрібно дві чашки кави. Три – якщо спала менш як шість годин. Я роблю два ковтки та відчуваю теплоту всередині. Люблю, коли мені тепло, особливо в грудні. Люблю домашні капці й шкарпетки, люблю, щоб мої ноги були в теплі. Навіть улітку сплю під зимовою ковдрою та вечорами беру з собою теплу кофту. Ненавиджу протяги. Я – та клята людина в маршрутці, яка буде кричати: «Зачиніть вікно, дме!». Я з тих людей, хто весною, у міжсезоння, до останнього ходить у пуховику, аж поки піт по спині потече. У мене є вовняні колготки з начосом, боді з термoeфектом і шапка, яка щільно закриває вуха. На вигляд я в ній, як шарпей, але головне – мені тепло. Завжди п'ю каву та чай гарячими, не чекаючи, поки вони вистигнуть. По суті, я п'ю окріп, й іноді мій язик від цього німіє. Коли приймаю душ, температура води повинна бути десь +40, не менше: скло водночас пітніє, моя шкіра червоніє та парує. Я люблю паритися.

Роблю третій ковток кави, оближую язиком молочну пінку з верхньої губи та заплющую очі від насолоди. Я люблю ранки на роботі. І роботу свою дуже люблю. Мені двадцять чотири. І за останні шість років де тільки я не працювала: прибирала триповерховий будинок багатій дівчини, була продавцем-консультантом у магазині «Accessorize», промоутером у компанії «Philip Morris», дитячим аніматором у турецькому п'ятизірковому готелі. Остання робота змусила мене серйозно задуматися над вибором моєї професії на користь роботи з дітьми. Я досі пам'ятаю, як о 8:00 сиділа навпочіпки біля нашого дитячого клубу, а назустріч мені бігли діти. Вони добігають до мене, вішаються на шию, і ми робимо «купу малу»... Тих моїх «каченят», так я їх називала, було і п'ять, і десять, і двадцять за день. Залежно від періоду туристичного сезону. Але я досі пам'ятаю деякі імена та обличчя. Пам'ятаю Марка з Польщі, Стефані з Великої Британії та Лізу з Німеччини. Лізі було вісім, у неї був ДЦП, вона не вміла розмовляти, але я не зустрічала добріших зелених очей, ніж у неї.

Однак, зрештою, обрала стабільність і вже три роки працюю в цьому чорному шкіряному кріслі, але ніколи не забуду тих своїх «каченят».

Я подивилася на Молота й зробила останній ковток кави.

— Сім годин сну, чуваче. Сьогодні непогано. Еге ж?

О 23:00 я ще доїдала булочку з корицею, куплену в кав'ярні дорогою додому. Солодке я обожнюю не менше за каву. У моєму холодильнику може прокиснути овочевий салат або куряча ніжка, але не малинове варення, заварне тістечко чи згущене молоко. Ну і булочки в мене ніколи не засихають.

За пів години таки заснула.

Наш Молот тримає планку та завжди має суперовий вигляд. Я теж намагаюсь. У вихідні запланувала купити собі перші в житті туфлі. Ні, у мене, звісно, були туфлі. Здається, на лінійці, в одинадцятому класі. Ну, якщо це можна назвати туфлями. Про перше комбо, яке обов'язково має бути в усіх дівчат, — маленьке чорне плаття й туфлі-човники, — я задумалася лише місяць тому. Мені до біса захотілося дозволити собі щось більше, ніж щомісячний манікюр. Я звикла до зручних светрів, однотонних футболок і ніколи не відчувала дотику мереживної білизни на стегнах.

– Тусь, клянусь, куплю собі ту сукню із Zara й чорні туфлі, – учора дала обіцянку Тусі.

А обіцянки я намагаюся виконувати завжди. Ненавиджу порожні слова. Вони роблять людей такими самими порожніми.

Туська – моя колега. І найкраща подруга. Вона з тих, що як скарби. Рік тому Туся прийшла до цієї компанії. Тоді в нас з'явилася вакансія офіс-менеджера, і перша людина, про яку я подумала, – Туся. Бо я впевнена в ній. Вона ніколи не запізнюється, вміє та любить працювати з грошми. Тому на ній усі каси нашого офісу.

Туся – це метр сімдесят підтягнутого, спортивного тіла, більша частина якого – ноги. У неї русяве волосся, яке спадає кучерями на плечі, і сіро-зелені очі. Вона любить об'ємні шарфи, светри оверсайз і віддає перевагу кедам. Я знаю її двадцять три роки. Ми разом повзали по яслах, разом співали «Ходить гарбуз по городу» в дитячому садку та разом, п'яні, ревіли на випускному гімназії № 1.

– Кристинко, ходімо до нас «Русалоньку» дивитись! – завжди запрошувала до себе мама Люба. Так я називаю її маму.

Тусьчині батьки часто зустрічали її зі школи. Для мене це було дивним. Я з першого класу ходила до школи сама та чекала маму з роботи в порожній квартирі. Я добре пам'ятаю обіди й вечері в їхній однокімнатній «хрущовці» на п'ятому поверсі. Ми їли трубочки зі згущеним молоком і сміялися; по відику співала «Русалонька»; її батьки на кухні пили чай і завжди про щось розмовляли.

Я ніколи не хотіла повертатися додому.

– Сканування завершено. Проходьте! – космічний дівочий голос лунає з монітора в коридорі, перед входом до офісу.

Ми прозвали її Луна. Монітор із Луною висить на сірій, обшитій залізом стіні. Луна – перше, що бачать люди, виходячи з ліфта. Діма поклав палець на сканер, загорілося зелене світло, двері відчинились, і він пройшов до офісу.

– Привіт, Кріс!

Щоб Діма, наш черговий сисадмін, або будь-який інший колега, потрапив на роботу, Луна щоранку сканує його, показує на екрані

красивенький скелет, засвічує червоним зброю на правій нозі та вие «алярмом», якщо відбиток пальця не підійшов. Недовго, секунди зо три. Так вона сповіщає, що прибув чужий.

Від дверей ліфта потягнуло холодом, аж захотілося накинути піджак. Мій робочий телефон озвався знайомою айфонівською мелодією:

– Петре, доброго ранку!

Я тримаю телефон лівим плечем, а руки вже шукають потрібний звіт у комп'ютері.

– Так, звісно, так, я пам'ятаю про звіт, надішлю об 11:00!

Я розмовляю з Петром і клацаю по клавіатурі. Ексель, формули, гугл-доки. Одним оком бачу, що сисадмін Діма показує на кавомашину, певно, запрошує зробити перерву. Блін, Дімко, от зараз реально не до тебе, чуваче!, – Я мовчки показала руками хрест.

Петро – менеджер, постачальник засобів для клінінгу та розхідників для нашого офісу. Щомісяця ми звіряємо закупи з цінами в прайсах і працюємо над бухгалтерськими звітами.

– І вам гарного дня, Петре!

«Встигати – моє хобі», – підбадьорила я саму себе.

Як я вже говорила, в офісі нас троє – три спеціалісти на дві рецепції восьмого й одинадцятого поверхів. І ми шукаємо четвертого менеджера. Зараз я працюю з дівчиною-стажером Марго. Окрім щоденних завдань, маю навчати її мистецтва багатозадачності. А донедавна поруч зі мною сиділа Туся. Як круто нам працювалося разом...

Марго – дівчина-свято. Не було дня, щоб вона прийшла в офіс без мейку, нарощених вій та ідеально нафарбованих червоною помадою губ. Вона носить сукні з яскравими принтами, здається, щось схоже на Dolce чи Diog, хрін його знає, – вони там усі у квітки. А остання сумка з її колекції, якщо я добре пам'ятаю, була від Chanel. За останній тиждень вона тричі запізнилася на роботу. Щось мені підказує, що сидіти зі стажерами не перестану ніколи.

Я розгорнула свій блакитний замшевий блокнот-щоденник. Обожаю вести такі. Іноді малюю там незрозумілі кола й закарлючки,

поки розмовляю по телефону. Іноді записую рядки спонтанно народжених віршів. І взагалі, записую туди все, щоб не забути. Це допомагає тримати в голові структуру: розклад дня, тижня, місяця та, можливо, життя. Хоча іноді так хочеться навчитися порушувати плани, щоб відчутти себе трішки вільнішою.

Заповнюю сторінку Monday, хоча насправді сьогодні ще Friday:

1. Закінчити звіт про витрати на клінінг до 11:00! Надіслати Петру.
2. Скласти варіанти меню обідів для керівництва на сьогодні.

Замовити до 13:00.

3. Знайти дві нові кавомашини для офісу.
4. Розрахувати заробітні плати, премії та кількість годин роботи технічного персоналу вночі. Подати документи в бухгалтерію до 14:00.
5. Знайти аудіоінтерфейс у Німеччині для студії звукозапису (не питаєте).
6. Забрати попереднє замовлення з митниці (не забудь паспорт!).
7. Забронювати Khar'kiv Palace для Девіда (кімната люкс із ліжком king size).
8. Замовити трансфер до аеропорту на 20:00.
9. Столик у Sky Lounge на трьох на 21:00.
10. Манікюр о 18:30 – викреслено, о 19:00 – викреслено, перенесла на суботу.

– Привіт ударникам праці! – Марго засміялась.

Вона сяє. Свіжа об'ємна укладка на чорнявому волоссі, ідеально рівні стрілки, у куточках очей блискітки. Сіре вовняне пальто, під ним таке саме сіре плаття й чоботи з жовтими вставками на товстому каблучі. Висока дівчина. Видна. Господи, а я навіть душ не встигла прийняти зранку. Марго кинула на полицю під рецепцією сумку й плюхнулася на робоче місце.

– Привіт, Марго!

– Кріс, ти щось вирішила із шанелькою?

Марго не просто «дівчина-свято», вона «дівчина-люкс», ну чи, може, «напівлюкс». Вона стежить за всіма світовими будинками моди, підписана в інстаграмі на їхні акаунти, моніторить знижки, знає всі «точки» з брендами та їх якісними копіями в Харкові. Вона може годинами розповідати, чому Gucci не можна міксувати з Dior, і як Louis Vuitton